

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 605/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Piešťanská 3, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Tpo/44/2022 z 10. augusta 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 12. októbra 2022 doručená ústavná sťažnosť v záhlaví tohto uznesenia označeného sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3Tpo/44/2022 z 10. augusta 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ žiada napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na nové konanie. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania vo výške 368,40 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutého uznesenia vyplýva nasledovný stav veci:

3. Uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru (ďalej aj „policajt“ alebo „vyšetrovateľ“), Národnej kriminálnej agentúry – odboru Západ, 2. oddelenia vyšetrovania, ČVS: PPZ-342/NKA-ZA1-2021 z 15. júna 2022 v spojení s opravným uznesením vyšetrovateľa z 15. júna 2022 bolo sťažovateľovi v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie. Na základe žiadosti prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „prokurátorka“) č. k. 2Kv/31/21/1100-18 zo 16. júna 2022 na vzatie sťažovateľa a ostatných obvinených do väzby, pričom sťažovateľ mal byť do väzby

vzatý z dôvodu § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku, bolo sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vydané uznesenie č. k. 8Tpo/25/2022 z 18. júna 2022, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. Dôvodom väzobného stíhania sťažovateľa, ako aj ostatných obvinených bolo v zmysle prvostupňového uznesenia okresného súdu dôvodné podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, 3 a 4 písm. c) a ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), i) a j) Trestného zákona. Skutok bol pokynom prokurátorky neskôr prekvalifikovaný na zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, 3 a 4 písm. b) Trestného zákona.

5. Voči prvostupňovému uzneseniu podal sťažovateľ a iní obvinení sťažnosť na krajskom súde, ktorý napadnutým uznesením vo vzťahu k sťažovateľovi sťažnosť zamietol v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

6. Okresný súd sa k nosnej námietke sťažovateľa, že k súhlasu prokurátorky došlo 30. mája 2022 a k faktickému zadržaniu sťažovateľa a spoluobvinených až 14. júna 2022 (čiže po 15 dňoch) vyjadril, že táto námietka je bez právnej relevancie. Žiaden všeobecne záväzný právny predpis a ani dohovor neuvádza časovú lehotu, v akej má byť podozrivej osobe obmedzená osobná sloboda zadržaním po predchádzajúcom súhlase prokurátora.

7. Zároveň však sudca pre prípravné konanie dopĺňa, že iná situácia by bola v prípade *«[... postupu orgánov činných v trestnom konaní vice versa. Teda, že išlo by o „zlý úmysel“ príslušníkov Policajného zboru, ktorý by sa prejavil napr. snahou o obchádzanie podmienok, ktoré sú pre zadržanie vyžadované v § 85 ods. 1 Tr. por. (nevyhnutnosť súhlasu prokurátora, ak nejde o nalievajúcu situáciu v zmysle § 85 ods. 1 poslednej vety Tr. por.). Za nezákonný by bol následne označený len taký postup, ktorým bol zasiahnutý samotný účel ustanovenia (išlo by buď o situácie, pri ktorých by policajti obišli potrebný súhlas prokurátora tým, že by „počkali“, kým podozriví začnú páchať trestný čin, prípadne by ho po trestnom čine „nalákali“ na policajnú stanicu, kde by ho zadržali, a už by neexistovala časová súvislosť so spáchaným trestným činom). Pre nezákonnosť zadržania by teda spoločným rysom muselo byť vždy obchádzanie zákona a absencia dobrej vôle zo strany príslušníkov Policajného zboru. Takýto postup by už totiž vykazoval znaky neprípustnej svojvôle. V okolnostiach posudzovaného prípadu však nič nenasvedčuje takejto policajnej svojvôli... zadržanie podozrivej osoby policajtom v intenciách § 85 ods. 1 Tr. por., v rozumnom časovom horizonte závislom na charaktere stíhanej trestnej činnosti, od udelenia súhlasu príslušným prokurátorom, je faktickým úkonom a preto je nutné skúmať, či konkrétne okolnosti, za ktorých k zadržaniu došlo, materiálne zodpovedajú zákonným požiadavkám. Predmetom prieskumu teda nie je žiadnym právnym predpisom neupravená doba od udelenia súhlasu prokurátorom k zadržaniu osoby podozrivej zo spáchania trestnej činnosti, ale skutkové okolnosti, za ktorých k zadržaniu došlo.]»*

8. Na výsluchu konanom pred sudcom pre prípravné konanie 17. júna 2022 sťažovateľ využil svoje právo nevypovedať. Sudca pre prípravné konanie zároveň konštatoval splnenie všetkých lehôt

vyžadovaných Trestným poriadkom, najmä lehôt plynúcich od obmedzenia osobnej slobody, a konštatoval, že neboli zistené pochybenia orgánov činných v trestnom konaní.

9. K dôvodom väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd uvádza, že z obsahu súvisiaceho vyšetrovacieho spisu jednoznačne vyplýva, že všetci obvinení sa dlhodobejšie podieľali na zadovažovaní najmä pervitínu, prípadne iných omamných či psychotropných látok, ktoré buď si rozdelili navzájom a následne odpredávali či už menších dílerom alebo priamo konzumentom drog, alebo tieto predávali menším dílerom alebo priamo bežným konzumentom pervitínu. Túto činnosť vykonávali minimálne po dobu skoro dvoch rokov, mali podchytených svojich dodávateľov, ako aj odberateľov, ktorých im neustále pribúdalo. Omamné a psychotropné látky si zadovažovali častokrát navzájom medzi sebou, z miestnej praxe a znalosti už vedeli, ktorí z nich má a aké množstvo najmä pervitínu u seba a k dispozícii, a už bolo len otázkou dohody doladiť miesto a čas odovzdania. Z územného hľadiska pokrývali viaceré okolité dediny, nelegálny predaj drog bol väčšinovým zdrojom ich príjmu, pričom niektorí boli na drogách zároveň závislí. Napokon išlo o osoby s bohatou trestnou minulosťou. Osoba sťažovateľa bola napríklad 10-krát súdne trestaná, a to aj za drogovú trestnú činnosť. Napokon okresný súd dodáva, že akékoľvek prípadné pochybenia je v trestnom konaní možné naprávať samotnými orgánmi činnými v trestnom konaní, ako aj súdmi počas celej doby trvania trestného konania.

10. Krajský súd konštatoval, že procesné lehoty v zmysle § 86 ods. 1 Trestného poriadku boli orgánmi činnými v trestnom konaní a v zmysle § 87 ods. 2 Trestného poriadku sudcom pre prípravné konanie dodržané.

11. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo sťažovateľovi, ako aj ostatným obvineným doručené do vlastných rúk a vyšetrovateľom im bolo umožnené sa k nemu vyjadriť. Sťažovateľ toto právo nevyužil a nevyužil ho ani pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie.

12. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu týkajúcim sa dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s prihliadnutím na vysokú nebezpečnosť distribúcie „tvrdých“ drog. U sťažovateľa ako nezamestnaného je táto obava umocnená tým, že predaj drog tvoril pravdepodobne väčšinu, ak nie všetok zdroj jeho príjmu a on sám je konzumentom omamných a psychotropných látok.

13. Krajský súd zastáva názor, že „... sudca pre prípravné konanie okresného súdu postupoval správne, keď akceptoval existenciu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u uvedených obvinených. Obava z pokračovania v trestnej činnosti je s prihliadnutím na vysokú nebezpečnosť distribúcie tvrdých drog v spoločnosti vážna, pretože šírenie toxikománie je vysoko spoločensky nežiaduce. Toto konštatovanie sťažnostného súdu korešponduje s judikatúrou Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 67/2013), podľa ktorej pri rozhodovaní o väzbe môže súd riziko páchania trestnej činnosti do budúcnosti len odhadovať (prognózovať).“.

14. Napokon krajský súd rovnako ako okresný súd dodáva, že podľa ustálenej súdnej praxe odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a nadriadeného súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže prvostupňové a druhostupňové konanie z pohľadu predmetu konania tvoria jeden celok.

II. Argumentácia sťažovateľa

15. Argumentácia sťažovateľa spočíva najmä v:

- Otázke, či je policajt oprávnený zadržať podozrivého, u ktorého je dôvod väzby, kedykoľvek po vzniku dôvodu väzby, teda či môže ponechať stav, počas ktorého existuje dôvod väzby trvať ďalej, a ak áno, akú dlhú dobu a prečo. Ak dostane policajt súhlas na vzatie podozrivej osoby do väzby, čo ho oprávňuje zadržanie nevykonať ihneď a umožniť podozrivej osobe pokračovanie v trestnej činnosti, prípadne takto inak mariť trestné konanie. Sťažovateľ tvrdí, že tak policajt nezabránil sťažovateľovi v páchaní trestnej činnosti alebo žiadne ďalšie páchanie trestnej činnosti nehrozilo, alebo v čase vyžiadania súhlasu na vzatie do väzby ešte neexistoval dôvod väzby a policajt čakal na vznik dôvodu. Sťažovateľ je toho názoru, že mal byť obmedzený na osobnej slobode bez meškania. V tejto súvislosti uvádza, že dôvody väzby nie je možné rozširovať o skutočnosti, ktoré boli či mali byť orgánom činným v trestnom konaní známe už skôr a neboli uplatnené v dôsledku nedôslednosti, nečinnosti, nepozornosti alebo neboli uplatnené účelovo (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Tost 31/2018 z 6. októbra 2011, 4 Tost 38/2013 z 28. november 2013 a iné).
- Sťažovateľ napáda vyjadrenie okresného súdu, ktorý v odôvodnení prvostupňového uznesenia použil vo vzťahu k časovému horizontu obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa policajtom termín „rozumný časový horizont“, ktorý Trestný poriadok nepozná.
- Napriek tvrdeniu o porušení základného ľudského práva na osobnú slobodu v zmysle čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy sťažovateľ toto tvrdenie nijako neodôvodnil, čím absentuje vo vzťahu k tomuto tvrdeniu jedna z podstatných náležitostí ústavnej sťažnosti.
- Krajský súd sa podľa sťažovateľa odôvodnením jeho sťažnosti dostatočne nezaoberal.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, vo vzťahu ku ktorým už ústavný súd judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne. Okrem nich sťažovateľ namietal aj porušenie práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy, ako aj čl. 8 ods. 2 listiny. K uvedeným porušeniam malo dôjsť napadnutým uznesením.

III.1. K čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

17. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 6 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý jednoznačne vymedzil záver, že záruky normatívne objektivizované v čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („*bien-fondé*“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste.

Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (II. ÚS 48/2021, II. ÚS 123/2021, III. ÚS 194/2021).

18. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 36 ods. 1 listiny, ktorých obsah je totožný s obsahom čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravujú vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 8 ods. 2 listiny (I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07).

19. Napriek tomu, že v zmysle už uvedeného nie je možné namietat' porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd pre komplexnejšie vysporiadanie ústavnej sťažnosti preskúmal argumentáciu krajského súdu obsiahnutú v odôvodnení napadnutého uznesenia a vyhodnotil ju ako logickú a primeranú námietkam sťažovateľa. Krajský súd priamo nadväzoval na argumentáciu okresného súdu, ktorá bola vo vzťahu k námietkam sťažovateľa taktiež primeraná. Ústavný súd tu pripomína, že uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu treba chápať ako jeden celok, pričom v prípade výskytu akýchkoľvek pochybení v priebehu trestného konania je tieto možné naprávať ako orgánmi činnými v trestnom konaní, tak samotnými konajúcimi súdmi. Ako uviedol už okresný súd, žiaden všeobecne záväzný právny predpis neurčuje orgánom Policajného zboru lehotu na obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa od momentu súhlasu na jeho zadržanie. Ústavný súd dodáva, že dôvodom môžu byť rôzne taktické postupy, ako vyčkание, kým nie sú všetky cieľové osoby dosažiteľné, aby k zákroku mohlo dôjsť naraz a obvinení sa nemohli navzájom upozorniť, prípadne môže ísť o sledovanie zásielky, ktorá je v obehú, a pod. Reprodukovať už uvedené považoval ústavný súd za neúčelné, pričom ústavnú sťažnosť celkovo hodnotí ako snahu nachádzania väd v konaní orgánov činných v trestnom konaní a krajského súdu. Ústavný súd však nenašiel žiadne vady, ktoré by zasiahli do ústavnoprávnej roviny, prípadne roviny práv vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv.

20. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že krajský súd vyhodnotil jeho ďalšie námietky ako irelevantné a nezaoberal sa nimi, ústavný súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 744/2016).

21. Závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

22. Z viacerých už uvedených dôvodov, no najmä nemožnosti namietat' uvedené základné práva a práva v konaní o väzbe, napokon ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru,

že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

III.2. K čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 8 ods. 2 listiny:

23. Vo vzťahu k čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy, ako aj čl. 8 ods. 2 listiny neboli splnené zákonom predpísané náležitosti – uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, ktoré vyžaduje § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. V dôsledku ich absencie bola ústavná sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

24. Keďže ústavný súd ústavnej sťažnosti ako celku nevyhoviel, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu